

ty nepoužívá nikdo jiný než já, když potřebuju mít chvíli pro sebe.

Dalo by se o mně říct, že jsem v našem týmu ten divoký. Ten trochu lehkovážný a hodně suverénní. Kluk, který si ze sebe rád dělá legraci, pokud tím ostatní kolem sebe rozesměje. A tak začít sezonu tím, že bych se před spoluhráči sesypal nebo brečel jako malá holka, by pro mě nebylo zrovna typické chování.

Je mi dvacet osm let a nestydím se přiznat, že i po všech těch letech je pro mě tenhle den těžký. Bylo mi teprve třináct, když mi můj o dva roky starší bratr oznámil tu smutnou zprávu, že máma cestou domů při jízdě v bouřce narážila autem do stromu. Už jsme ji nikdy neviděli.

Takže proto... je to nejhorší den v roce.

S třesoucími se koleny sedím v jedné z kabin na zavřené záchodové míse. Musím se vzpamatovat. Potřebuju být zase ten potrhlý a lehkovážný Isaiah Rhodes. Ten, kdo ví, jak všechny kolem sebe rozveselit. Být po příchodu do kabiny takový, jak tady ode mě každý čeká.

Jsem takový rád. A v devadesáti procentech případů se tak chovám přirozeně. Už jako malý jsem si uvědomil, že dokážu bráchu rozesmát, i když byl zrovna na úsměvu ve velkém stresu, a měl jsem z toho radost. Měl jsem pocit, jako bych našel v životě smysl – že mám lidi kolem sebe rozveselovat, a proto smutné chvíle prožívám v soukromí.

Ještě chvíli v tom zármutku prodlévám, potom kabinku opustím, chrstnu si vodu do obličeje a vyjdu z dámských toalet.

Jenže sotva otevřu dveře, hned za nimi uslyším hlasy. Tahle část klubovny obvykle bývá prázdná, proto se zarážím. Rozpoznám hlas doktora Fredricka. Skryju se z dohledu, jelikož nechci, aby někdo věděl, že jsem se musel v soukromí vyplakat.

„V té žádosti o místo jste lhala.“

„Nelhala jsem,“ uslyším odpověďet nějakou ženu.

Doktor Fredrick ztiší hlas, aby jejich rozhovor nikdo neslyšel, přesto mu dokonale jasně rozumím. „Mystifikovala jste mě a dobře to víte.“

„Kenny je zkrácená verze jména Kennedy.“

Vykouknu zpoza krátké stěny a uvidím doktora Fredricka, jak s otráveným výrazem na tu ženu shlíží.

Nevidím, jak ta žena vypadá, protože ke mně stojí zády, ale sahá doktoru Fredrickovi, který sám není zrovna moc vysoký, sotva po bradu. Vlasy má stažené do silného ohonu a spadají jí do půlky zad. Barvu nedokážu rozeznat, ale vidím, že nejsou typicky blond ani hnědé. Prostě nevím jistě, jak bych tenhle odstín nazval.

Doktor Fredrick se rozhlédne kolem sebe, aby se ujistil, že jsou sami, proto se rychle skrčím za stěnu, abych mohl dál poslouchat.

„Tohle pro vás není to pravé místo. Navrhuju, abyste tu nabídku práce odmítla a našla si místo někde, kde to pro... někoho jako vy bude vhodnější.“

„Pro někoho jako já, tím myslíte pro ženu?“

Cože, sakra?

Nikdy jsem si doktora Fredricka neoblíbil. Je šéfem našeho zdravotnického personálu a hlavní lékař týmu. Všichni ostatní lékaři, nutriční specialisti a maséři spadají pod něj. Při téhle poznámce vyletí všechen respekt, který jsem k němu kdy měl, nejbližším oknem.

Ticho se natahuje, jako by se rozhodoval, co by měl říct, aniž by se dostal do potíží.

„Na to místo, které jsem chtěl původně obsadit, už nikoho přijmout nepotřebujeme. Podle toho, co mi říkali na personálním, nemůžu tu nabídku zrušit, ale můžu ji změnit. V tomhle okamžiku hledám jenom ošetřovatelku a masérku.“

„Cože?“ zeptá se žena s překvapeným smíchem. „Ale já jsem doktorka medicíny. Čekáte ode mě, že se nechám zaměstnat jako masérka?“

„Právě že to vůbec nečekám.“